

ΛΙ "ΓΡΑΦΟΥΣΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ,,

[Εἰς τὴν χορείαν τῶν εὐδοκίμως γραφουσῶν ἑλληνίδων συγκαταλέγεται καὶ ἡ εὐπαίδευτος καὶ ἐμπνευσμένη δεσποινὶς Ἑλένη,

Σ. Λάμαρη, τῆς ὁποίας πολλὰ εὐμορφα ποιήματα ἐγένοντο ἤδη εὐπρόσδεκτα διὰ τὴν ἀθρᾶν περιπέθειαν καὶ τὴν σπινθηρίζουσαν χάριν. Ἄλλ' ἡ μουσοτραφῆς δεσποινὶς διακρίνεται κυρίως διὰ τὸ ἑκτακτον μουσικόν της ἄλγαντον, περὶ οὗ ἐνθουσιωδῶς ἔγραψεν ὁ ἐκ τῶν μεγαλειτέρων συγχρόνων μουσοργῶν τῆς Ἰταλίας Παῦλος Φροντίνης, καὶ ἐνεκεν τοῦ ὁποίου ἐξελέγη μέλος ἐπίτιμον τοῦ μουσικοῦ συλλόγου «Βελλίνης». Μετὰ χάρας ὄθεν γνωρίζομεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τὴν

συμπαθεῖ μορφήν τῆς τόσα ὑποσχομένης μουσικόπου δεσποινίδος, παραθέτοντες καὶ τὰ κάτωθι ἀνέκδοτα ποιήματα, τὰ ὁποῖα τόσῃ διαπνέει πρυφερότης καὶ γλυκύτης αἰσθημάτων.]

ΚΡΙΝΟΦΥΛΛΟ

ἘΝΑ χοιρόφυλλο, νεκρό, τ' ἀγέρι ἀργὰ τὸ δέσνει. . .
 Ποιὸς ἔσσει ἀκόμα σιὴ ζωὴ τί τάχα τὸ κρατεῖ !
 Ἄταφο παραδέσνει,
 Σαν καὶ τὰ ζῆτη. . .

Τὴν εὐωδιά του σιὴν πνοὴ τοῦ ζέφρου γυροῦει
 Στὸ σιωπηλὸ τὸ βράδνασμα, σιὴ μυρωμένη αὐγὴ,
 Τὸ κοῖνο του ἀγναντεύει
 Κατὰ χλωμο σιὴ γῆ.

Κ' ἐνῶ μονάχη συντροφιά τοῦ μένει ἡ μαύρη θλίψη,
 Τοῦ νεκροῦ κρῖνου ἢ μυρωδιά σὰν ἴσως προσευχῆ
 Πηγαίνει ἀργὰ στὰ ὕψη
 Μιάς κόρης τῆ ψυχῆ. . .

EIKONA

ΣΤΕΚΕΙ ὁ θνητὸς ἀμίλητος στὴν ἄψυχην εἰκόνα,
 Τὸ αἶσθημα, θωρῶντας τὴν σιὰ στήθη πλημμυρίζει.
 Ναί, σὲ λατρεύω, γέροντας περιλύπας τὸ γόνα,
 Ἀγάλη ψιθυρίζει.

Ἄπειρους κόσμους μαγικοὺς κλειῶ μέσα μου γιὰ σένα
 Ποῦ χύνουν φῶς λευκότατο στὴν ἄπειρη οἰκουμένη,
 Καὶ σὲ ἄψυχα τὰ στήθια σου, ποῦ μόνο ζοῦν γιὰ μένα,
 Εἶν' ἡ χαρὰ κρυμμένη.

Δὲν θέλω στόμα πειὸ νὰ πῆ τῆς γῆς τὸ παραμύθι,
 Θέλω τὸ νέκταρ τῆς ζωῆς στὸν οὐρανὸ νὰ πιοῦμε
 Καὶ κάθε σκέψι αὐτῆς τῆς γῆς νὰ τὴν πλακώσῃ ἢ λήθῃ
 Στὸ χῶμα ποῦ πατοῦμε.

ΕΝΑΣ ΠΟΘΟΣ

ΚΑΤΙ ποθεῖ ἡ ψυχὴ μου
 Στὸν κόσμο νὰ λατρεύῃ,
 Ποθεῖ μιὰν ἄλλη σκέψι
 Νὰ μὲ ὀδηγῆ τὸ νοῦ.

Γιὰ συντροφιά τῆς νύχτῃ
 Τοῦ πόνου μου τὸ δάκρυ,
 Νὰ τρέχῃ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
 Τὰ πλάτη τ' οὐρανοῦ.

Λάμπι παντοῦ νὰ χύνῃ,
 Λάμπι παντοῦ νὰ φέρῃ,
 Στὸ λογισμό μου ἀστέρι,
 Στὰ στήθη μου παλμός.

Ποτὲ νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ
 Καὶ στὴ στερνὴ στιγμή μου
 Νὰ ἐνώσῃ τὴ ψυχὴ μου
 Μὲ τ' οὐρανοῦ τὸ φῶς.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΛΑΜΑΡΗ